

Двоаянка (двугласна свирка) — е правоъгълна дървена призма, въ която сж издълбани две цеви. На единия край двете цеви сж човковидни, и отворитъ сж затикнати отъ дървени ядки, съ много малтъкъ прорѣзъ. На едната цевъ има шестъ грифови дупки, а на другата само една, и то отъ страни. По този начинъ, едната цевъ служи за мелодията, а другата за исото (бурдонче). Обемътъ на мелодичната свирка е две октави — отъ d¹ до d².

Човковиднитъ инструменти-двоаянки, както и обикновенитъ свирки, спадатъ къмъ семейството на „блокъ флейтитъ“. Въ Сърбия и Хърватско двоаянка се нарича „двойниче“, въ Далмация — „виюлица“ или „видулица“.

Денеръ, Йох. Кристофъ — чети: французското шалюмо (не шалмо).

Детониране, фр. *détonner*, нѣм. *detonieren* — невѣрно вземане (обикновено по-ниско) на тона, при пѣнене или свирене. Най-често — при хорово пѣнене — безъ инструменталенъ съпроводъ.

Детрушъ, Францъ — чети Детушъ — *Destouches*.

Детушъ, Андре — род. 1662, не 1672.

Джазъ — съставътъ на типа Д. оркестръ, да се поправи: 2-3-цигулки, 1 контрабасъ, 2-3 тромпети, 1-3 цугпозауни (хорни нѣма), 3-4 саксофона — въ разни голѣмини, 1 сузафонъ (не сарузофонъ), 1-2 клавира, вибратонъ и пр.

Джеманиани, Франческо — чети: Джеманиани — *Geminiani*.

Джордано, Умберто — род. въ Фоджа — не Фогия.

Джуджевъ — чети Стоянь — вмѣсто Петръ.

Диапозонъ — чети диапазонъ.

Догматикъ Богородиченъ — въ източно-православната църква — е последната стихира, която се пѣе въ началото на възкресната вечеря, следъ стихира на „Господи възвахъ“ — въ време на входа съ кадилницата, съ припѣва: „Слава, И нынѣ“. Всичкиѣ догматици сж осемъ, и сж написани отъ Св. Иоана Дамаскина.

Дробъ, нѣм. Wirbel — се нарича при ударнитъ инструменти (тимпани, барабани) бързото произвеждане

на това — чрезъ бързото смѣняване на ударитъ на дветѣ ржце. Д-та се означава при нотирането съ тре-

моло или

Дудукъ, гл. Кавалъ.

Дървени духовни инструменти — (допълнение) сж: флейта, обой, английски рогъ, кларинетъ, басъ-кларинетъ, фаготъ, контра-фаготъ и пр. (гл. на съответнитъ мѣста).

Дюпонъ, Огюстъ — чети: род. въ Ензиваль при Лижежъ — не Лютихъ.

Е.

Ебенщайнъ, Викторъ — сега е професоръ по пиано въ Виенската държавна музикална академия.

Екосезъ — *écossaise* — народенъ танцъ, играещъ се въ Екосъ — съ промѣнливъ тактъ ($\frac{3}{4}$ и $\frac{2}{4}$); въ по ново време Е-тъ има форма на контръ дансъ — въ бързъ $\frac{2}{4}$ тактъ.

Елбасанче — тактътъ на нотнитъ примѣри е $\frac{12}{16}$ (не $\frac{12}{8}$).

Елертъ, Луи — умр. 4 ян. 1884 въ Висбаденъ.

Емерлихъ, Робертъ — чети Емерихъ — *Emmerich*.

д'Енди, Венсанъ — умр. 2 дек. 1931 — не 1932.

Ж.

Жамбъ дьо феръ, Филиберъ — *Jambe de fer, Philibert* — компонистъ, умрѣлъ 1572 година въ Лионъ, авторъ на важното дѣло „*Epitome musical des tons, sons et accords és humaines, fluestes d'Alleman, fluestes à 9 trous, violes*“ и пр. — (1556) — една отъ най-старитъ школи за разни инструменти: флейта, цигулка и др., и компониралъ за 4—5 гласа една творба на хугенотския псалтиръ на Маро и Бецъ (1561).

Жарденъ музикалъ — зачеркни точката следъ шансони.

Женска ржченица — наричатъ въ нѣкой мѣста обикновената ржченица (гл. Ржченица).

Жилбертъ, Ернстъ Тома Бенетъ — род. 22 окт. 1833 въ Салисбъри, умр. 11 май 1885 въ Лондонъ.